

ÁGH ISTVÁN

Megszűnt szabóság

*Úgy néztem a szabót, akár egy örök dolgot,
mint aki volt, s marad költözésem után is,
akár a ház, ahol a szűkös műhely kuporgott
az alagsorból nyíló ablakos ajtajával,
én meg fölöttem laktam, jöttem, mentem előtte,
olyan biztosan ott volt, ahogy eljött a holnap,
s mire a két hét nyári szabadság befejeződött,
megtört az állandóság iránt érzett bizalmam.*

*Harminc év múlt el, mióta leereszkedtem hozzá,
a szűk lépcsőn a föntről lógó félkész ruhák közt,
úgy nézett Fischer úr, mintha először látna,
prüszkölt a vasalója, gőzölt a lucskos kelme,
talán igazítottam a boltban vásárolt holmit,
aztán nadrágokat, s több rend öltönyt szabott rám,
a galambszürke, hollósötét és dohánybarna
rubatár elég lesz számomra élethosszig.*

*Mikor a vasrács mögé kiszögelt hírt észrevettem,
akár a gyászjelentést, nem is gondoltam másra,
részvétemmel önzésemet rejtegettem,
magam sajnáltam szabóm elképzelt halálában,
hogy ki vállalja ruháim gondozását,
ha alakomra illő méretet nem találok,
haszna miatt volt fontos szűkszavú jelenléte,
elgyengül majd az érdek, s már csak hangja hiányzik.*

*Hány nyugdíjazott iparos tűnt végül feledésbe,
s ritkán követte őket valamely fiatal utód,
annyi mesterség tengődik kihalófélben,
udvarunk aljáról a suszter is elcsoszogott,
ruhám maradhat szutykos, gyűlnek a rossz rádiók,
szívűtött gázszereleink után vajon ki jön, ha jön,
s mi is a mennyei Mesterek uccájába emelkedünk
a kihűlt, vasalómeleg szabóműhely fölül.*

Vak lottóárus

*Feltűnt, ahogy szaporáz a járdán,
mint egy földön járó kötélháncos,
így tartja föl fejét, aki nem lát.
nézem, mint kit nem először látok,*

*s mikor arca már kirajzolódik,
s gyanítom, hogy melyik ismerősöm,
az, akire alakja hasonlít.
ugyanaz, mint aki épp felém jön,*

*jön az őszből a vak lottóárus,
mintha kávéházban lopakodna,
most is azt a kockás kiskabátot
bordja, amit fiatal koromban,*

*szerencsétlen kínálgat szerencsét,
sok pénzt, bár a szelvény ára nem sok,
az én nyereményem, a túlélés,
egészen más sorsoláson múltott,*

*aki sose láthatta az arcom,
annak nem is jelentettem semmit,
legföljebb a rá hullámzó hangból
tudta, minek nem kell nekimenni,*

*s mitől megvédte az óvatosság,
az lett az én mesterségem gondja,
mindent láttam, amit sohasem lát,
nyitott szemmel nála vakabb voltam,*

*aki átjön batvanévnvi őszön,
él még, habár lehetne kísértet,
kijelöl a sötét felejtésből
egy korszakot, mint az idézőjel,*

*amit bezárnak a macskakörmök,
Hungáriának nevezték akkor,
keresztül egy egész emberöltőn,
ragyogtam a hamis aranyaktól,*

*kápráztam a márványasztalok közt.
fejem fölött szatírok és nimfák,
kurvák, spiclik között voltam költő,
míg a házat nem privatizálták.*

Kis ballada

*A sofőr nem bitt a szemének,
ideje sem maradt fölfogni,
mi is került látóterébe,
miután már nem látott semmit,
a vakító nap fényessége
a tettesről az áldozatra
terjesztette a sötétséget,
s egy másik világba vakolta,
az echósszekér meg se rendült,
mintha valaki óta volna,
csak a fehé, kardszarvú ökrök
álltak szegyig a karambolban,
és a folt a Renault motorján,
egy bolond magyar nomád vére,
kalandnak vélte Európát
két ökörrel és négy kerékkal,
aztán az ökröket kifogták
már Villard-Bonnot közelében.*

KRUSOVSZKY DÉNES

Szépen eltüntetnek

*Beindították a fadarálót
odalent, most egy szót
sem lehet abból érteni,
amit egymásnak mondunk,
ha mondunk egyáltalán,
de hát úgy látom, mozog
a szád, előbb a nagy ágakat
vágták le láncfűrészsel,
aztán a törzset döntötték el,
és most ez a darálás,
pusztul a délután,
árnyékuk sosem lesz már,
mozog a szád vagy csak remeg,
nézem a darálókat az ablakból,
szépen eltüntetnek mindent.*